Ч. 282 (13.230). Львів, понеділок 19. грудня 1932. Poczłowa opłata załacono ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 4·00 зол.
Чвертьрічно 12·00 „
Піврічно 24·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Відновлення китайсько-радянських відносин.

Заява Літвінова про відновлення дипльоматичних зносин між Радянщиною і Китаєм була досить великою несподіванкою в колах Союзу Народів. Традиційне запевнення більшовицького дипльомата, що порозуміння з китайським урядом не спрямоване проти ніякої третьої держави, стрінули з належним скептицизмом. Старання Літвінова переконати когось, що визнання Радянщини також іншими державами, під цим треба розуміти Зл. Держави, причинилось би до упорядкування відносин на Далекому Сході, виглядають справді досить комічно. Зрештою Комісія Девятнацяти згодилась у засаді запросити до участи в її працях як Зл. Держави так і Радянщину.

Відновлення зносин з Радянщиною китайцям за зле не беруть. Один часопис висловив погляд, що уряд, який находиться в такім становищі, як нанкінський уряд, не потребує боятися союзу і з чортом: збільшити свою пропаганду більшовики в Китаю ледви чи зможуть. Але у зовнішній політиці відновлення дипльоматичних відносин з Радянщиною для Китаю може бути небезпечне, коли нанкінський уряд втратить наслідком цього симпатії та підтримку Зл. Держав.

Значно більше скомплікованим вважає той же самий часопис становище Радянщини, раніше чи пізніше вона мусить вибирати між Японією та Зл. Державами, але і одно і друге небезпечне. Сучасна радянсько-японська приязнь, якою недавно так хвалився Матсуока на останній асамблеї Союзу Народів, має досить своєрідний характер. Один німецький часопис оголосив недавно розмову свого женевського кореспондента з головою японської делегації, Матсуока, який мав заявити в часі свого побуту у Москві Літвінову, що коли Радянщина не піде на союз із Японією, то між ними прийде до війни, як це було сімнацять років тому.

Якою ціною купила Радянщина несподівану „приязнь“ Японії, загально відомо. Японська окупація Манджурії знищила там всі здобутки і впливи Радянщини: більшовики зреклися фактично, а може й формально усіх прав на Сх.-китайській залізниці. Шлях до Китаю більшовицькій армії в Манджурії перегородили, а це безперечно улекшило нанкінському урядові відновлення дипльоматичних зносин з Радянщиною. Але не виключене, що більшовиків виквнуть остаточно і зі зовнішньої Монголії. У Женеві припускають, що повстання монгольських князів проти більшовицької влади не обійшлося без японської підтримки. У Москві, очевидно, побоюються, що коли японсько-радянська приязнь буде розвиватися далі у цьому напрямі, то незабаром за неї доведеться заплатити цілим Східним Сибіром, тому опір більшовицьких військових кол проти „союзу“ з Японією стало зростає. У Москві нетерпеливо чекають перебрання влади у Вашингтоні Рузвельтом, від якого сподіваються порятунку не лише для Манджурії, а й захисту для самої Радянщини проти японської „приязні“. Чи не йдуть московські сподіванки задалеко, покаже найближча будучність.

Відновлення зносин з Китаєм, запрошення до Комісії Девятнацяти та інші успіхи московської дипльоматії, ставлять перед радянським урядом завдання, виконання яких вимагає певности у власних силах, а цих сил Радянщина не має. Вороги московського уряду в межах самої Радянщини — здається — небезпечніші ніж зовнішні вороги.

М. Донько.

На парляментарній арені.

Буджетова соймова комісія. — Промова посла Хруцького. — Адміністративна комісія. — Інтерпеляції Українського Клюбу.

На Буджетовій Комісії дня 16. грудня ц. р. при буджеті Ради Міністрів **пос. Хруцький** виголосив промову, в якій схарактеризував політику уряду відносно українців і обговорив справи православної церкви, зокремаж справу майбутнього Собору. В першій частині пос. Хруцький підкреслив, що його завданням „є підкреслити найхарактеристичніші риси політики уряду відносно непольських народів. Передовсім хотів ствердити факт, як затяжила на житті польського народу в його відродженій державі українська згглядно білоруська справа. З одного боку в житті світу після світової війни щораз більшу ролю почала відігравати засада самоозначення народів. З другого боку Польща не хотіла і не хоче ані на хвилину погодитися з думкою про польську державу в чисто етнографічних границях. Тому польська політична думка стала безрадною в питанні, що зробити з тереном з непольською більшістю населення, а ті території виносять майже половину території цілої держави. Непольська людність дає коло 40 проц. загалу населення. Не маючи ніякого позитивного рішення того питання, всі уряди Польщі пішли по лінії найменшого опору і своє панування почали ґрунтувати на засаді фізичної переваги. На українських землях від самого початку запанувала система адміністративно-поліційного режіму, не дивлячись на те, що конституція Польщі назовні виглядала дуже ліберально, а в державному житті тоді головну ролю відгравав Сойм. Витворився в той спосіб у Польщі дивний стан, а саме — коли на польських землях і для поляків існував демократично-парляментарний устрій, то на землях українських не було навіть його тіни. Зчасом польська політика відносно т. зв. національних меншин відбилася і на самих поляках. Не знаю, чи вже здає собі з того справу польська політична опінія. Але моїм завданням було підкреслити цей факт. Не є ніяким випадком обставина, що всі закони, які мають реалізувати конституційні свободи громадянина прибрали характер законів чисто поліційних. Всевладність уряду відносно громадян є безпосереднім наслідком безрадности польської державної рації в справі українського і білоруського питання. На тому місці хочу підкреслити, що польський уряд, оперуючи засадою рівноправности у всіх законах, які останніми часами виходять, старається позбутися тих зобовязань супроти непольських народів, які накладає на нього трактат про меншости. Таку методу застосував уряд в законі про приватне шкільництво, в законі про товариства і в законі про самоврядування. Наші вказівки, що наведені закони є суперечні з трактатом про меншости звичайно відпирають в той спосіб, що підкреслюють рівне трактування в цих і подібних законах всіх громадян без ріжниці народности. Є то неслушна інтерпретація трактату про меншости, тому що цей трактат гарантує меншостям **позитивні вартости,** а не лише якесь дивне рівноуправнення в безправі.

Другою рисою меншостевої політики, яка звязана з першою, то значить з системою поліційного режіму, є невизнавання національних окремішностей непольських народів. І уряд і закони хочуть мати до діла з піддачими, які були би позбавлені окремішностей і національних стремлінь. Під тим поглядом характеристичним для сучасної системи є слова одного з міністрів, що „нема синів українських і польських“. Таким твердженням цей міністр хотів угрунтувати тезу про те, що не повинні існувати окремішні товариства українські чи то культурно-освітні, чи економічні, чи спортові і всякі інші. Ми бачимо, як консеквентно реалізують цю програму в відношенні до істнуючих ріжнородних українських товариств. Адміністраційна практика на Волині, Поліссі і Холмщині, розпорядки місцевої влади на тереві Галичини, закони останніх часів, а особливо закон про товариства не лишають ніяких сумнівів щодо мети, яку має. Ми стоїмо перед загрозою ліквідації всіх українських організацій і товариств. Уряд бажає знищити окремішні національні українські організації, і хотячи запровадити замість цього утраквістичні польсько-українські. Це бажання, як показав приклад Волині, буде безрезультатним і тільки допровадить до занепаду взагалі всякого організованого життя. Тоді не тільки на Волині і Поліссю, але і в Галичині витворяться дикі відносини. Під тим оглядом польська політика є і буде безпримірною в цілому світі, бо ніде нічого подібного не зустрічаємо.“

На промову пос. Хруцького віцемаршал Полякевич зареагував тільки в цей спосіб, що особисто заатакував особу промовця.

Після пос. Хруцького промовляли посли **Тромпчинський** і **Чапінський** на тему, як виглядає пошанування права в теперішній Польщі. Зокрема пос. Тромпчинський порушив справу корупції в вищих урядових сферах, а пос. Чапінський справу вимушування зізнань підчас слідства. Тромпчинському відповідав пос. **Полякевич,** якого страшенно заболіло обвинувачення в корупції вищих урядовців. Після того горячу промову з приводу жидівських ексцесів виголосив пос. Розмарін. Промовляло ще кількох промовців, але дискусії не закінчили і відложили її на суботу.

Адміністративна Комісія, яка на засіданні дня 15. грудня закінчила обради над 8 арт. проєкту закону про самоврядування, в пятницю відрочила до суботи своє засідання з приводу панахиди за душу пок. президента Нарутовича.

На денному порядку **пленум сойму дня 16.** грудня находилось кілька перших читань урядових законопроєктів, а крім них узасаднення наглости двох внесків Клюбу Народового 1) в справі фінансово-господарського положення краю і пляну уряду, 2) в справі нарушення урядом конституції в звязку з розпорядками президента, виданими на підставі повновластей. Нагальність тих обох внесків голосами ББ. сойм відкинув.

На цьому засіданні **Український Клюб зложив дві інтерпеляції:** до міністра внутрішніх справ у справі побиття Яська Лістмана і Гриня Пулева, селян з Горожанки, повіт Підгайці, командантом постерунку Яном Бургачем і постерунковим Андрієм Корктко, і до міністра праці і суспільної опіки в справі видання виконавчого розпорядку до арт. 69 закону з дня 17. III. 1932 р. про заосмотрення інвалідів.

Слідуюче засідання сойму відбудеться після Різдвяних Свят, правдоподібно десь коло 11. січня 1933 р.

—o—

Доразовий суд над учасниками нападу на почту в Городку.

В суботу 17. грудня 1932 р. розпочався у Львові доразовий суд над 4-ма молодими українцями, яким акт обвинувачення закидає безпосередню та посередню участь у нападі на почту у Городку. Одночасно з цією справою акт обвинувачення вяже дві інші: **вбивство поліціянта Коята на ст. Глинна Наварія й убивство пок. Т. Голувка в серпні 1931 року у Трускавці.**

Зацікавлення процесом величезне. Воно слідне й на вигляді вул. Баторія перед год. 9. ранку: перед судовим будинком вібралась велика юрба людей, охочих дістатися до середини. Однак впускають лише за білетами вступу й журналістичними легітимаціями. Всеж, велика саля розправ ущерть переповнена. Пресові справоздавці сидять частинно на місцях присяжних суддів (представники щоденників), частинно у перших рядах авдиторії. У судовому будинку і на самій салі звертає увагу особливо велика скількість поліції.

Нема ніякого сумніву, що це — не щодо числа підсудних, а щодо суті справи — один із найбільших політичних процесів, які бачила багата минувшиною велика саля розправ при вул. Баторія у Львові.

ЗА ПОБАЧЕННЯ З ОБВИНУВАЧЕНИМИ.

Прокуратор вносить перевести розправу на доразовому шляху.

Обор. д-р Шухевич просить дати оборонцям пів години часу, щоби порозумітися з обвинуваченими, тому, що щойно вчора в 10.30 доручено акт обвинувачення й оборонці не мали змоги мериторично з ним познайомитися. **Прокуратор** противиться. **Обор. д-р Старосольський** підтримує внесок д-ра Шухевича, тому, що кардинальною засадою кожної карної розправи є дати можність обороні порозумітись з їх клієнтами. **Предсідник** обіцює дати цю можність оборонцям після відчитання акту обвинувачення та відчитує формальні розпорядки про доразові суди.

ОБВИНУВАЧЕНІ:

Дмитро Данилишин, син Федора і Марії, ур. 2. IV. 1908 в Трускавці, гр.-кат., нежонатий, шевський челядник, 3 класи нар. школи.

Василь Білас, син Дмитра й Еви, ур. 17. IX. 1911 у Трускавці, гр.-кат., нежон., торг. помічник, 7 клас нар. школи.

Мирослав Маріян Жураківський, син Михайла і Марії, ур. 15. VIII. 1905 у Станиславові, замешк. у Пасічній, гр.-кат., 7 гімн. клас.

Зенон Коссак, син Миколи й Константини, ур. 1. II. 1907 у Дрогобичі, гр.-кат., б. студ. прав.

Усі обвинувачені — молоді хлопці у віці від 21—27 літ, усі дрібної будови, худощаві, зі слідами переживань останніх днів. Лиця інтелігентні. Роблять враження щирих, отвертих молодців, страшенне вимізерованих, простої і нескладної вдачі.

ОБОРОНЦІ.

Адвокати **д-р Шухевич і д-р К. Паньківський** — обв. Данилишина. **Д-р Л. Ганкевич** — обв. Жураківського; **д-р В. Старосольський і д-р Ол. Марітчак** — обв. Біласа; **д-р М. Глушкевич** — обв. Коссака.

Прокуратор: д-р Мостовський.

Трибунал: голова ради. Ягодзінський, вотанти-судді Дворжак і Міхеле.

Акт обвинувачення.

ГОРОДОК.

Білас, Данилишин і Жураківський обвинувачені у тому, що 30. XI. 1932 у Городку, спільно з іншими незнаними особами, озброєні в револьвери, вдерлися до почтової контори і стероризувавши стрілами почтовий персонал, забрали готівкою 3.232 зол. 15 сот., з якою втекли. „Зі зброєю, вживаючи насильства, забрали для себе чуже рухоме майно“.

Четвертий із них, Зенон Коссак, намовив Біласа й Данилишина „та допоміг їм взяти участь у тім грабунковім нападі“, наказуючи їм податися до Львова й навязати звязок з організаторами нападу. Він дав їм 2 доляри на дорогу з Дрогобича до Львова.

ГЛИННА НАВАРІЯ І ВЕРИНЬ.

Крім того акт обвинувачення закидає **Дмитрові Данилишинові**, що в Глинній Наварії стріляв до поліціянта Евгена Слугоцького і поцілив його в грудну клітку та лише випадково не вбив. Так само у місцевості Веринь пов. Жидачів стріляв до Олександра Андрухова з безпосередньої віддалі і поцілив його в плечі та лише випадково не вбив.

Василеві Біласові закидає, що в ніч з 30. XI. на 1. XII. ц. р. у Глинній Наварії „вистрілом з пістолі у груди вумисне вбив пшодовніка п.п. Альфреда Коята“.

МОТИВИ.

У мотивах іде спершу відомий вже читачам із вчорашнього числа „Діла“ опис нападу на почту у Городку. Докладного числа учасників нападу прокуратор не подає, кажучи про „винуватців у числі **ок. 10-ти**“. Стріли ранили: почт. касієра Маріяна Стеблецького, касієра скарбової управи Міхала Дембіцького, бухгальтера Вацлава Кохмана, возьного Кароля Климчака, м-гра Яна Грабінського, Хаю Зотенберг та Ізаака Вінтера. Смертельний постріл у шию дістав старший почтар Людвик Колач, який день пізніше помер у шпиталю у Львові.

Зараз після нападу стверджено, що під входовими дверима з головного коридору на коридор скарбової каси лежав убитий **Мирослав Юрій Березинський**, студ. політ. у Львові. Перед реальністю адв. д-ра Ст. Біляка коло будинку гор. суду найшли тіло другого напасника, яким був **Володимир Старик**, статист міського театру у Львові. „Серед слідства устійнено, що Березинський і Старик були членами Організації Українських Націоналістів“.

Поліційні чинники наказали погоню. У тій акції брала участь також залога поліц. постерунку в Пустомитах. Члени того постерунку Конт і Слугоцький зустрінули біля стаційного будинку у Глинній Наварії двох людців. У відповідь на поклик „хто це“, ті людці почали стріляти та вбили Коята й ранили Слугоцького. Фердинанд Коллер, залізн. асистент у Глинній Наварії, заалярмував найближчі поліц. й залізничі станиці.

1. XII. ц. р. залізничий зворотничий Конст. Скшипец, який уже знав про подію у Глинній Наварії, зауважив в 11 год. двох людців, що йшли вздовж залізн. шляху в напрямку з Черкас до Миколаєва. Він зауважив, що ці особи сильно схвильовані й втомлені! Про це він повідомив стаційну управу в Миколаєві, кажучи вилегітимувати тих людей. Діставши цю вістку, залізничник Ян Младейовський в товаристві Осипа Юрчака й Ст. Карасінського пішли слідком за тими двома людьми та зажадали від громадського функціонаря у місцевості Розвадові, Бовдура, щоби тих людей вилегітимував. На поклик Бовдура усі пішли до гром. управи, вищий із двох людців миттю вийняв револьвер і почав стріляти. Ні один стріл нікого не поцілив. Той самий, вищий ростом молодець, стріляючи дальше серед утечі, поцілив у плечі Олексу Андрухова, спричинюючи його тріваке каліцтво. Врешті у Верині погоня наздігнала втікаючих. Із „діймаючо набили“, відібрали 3 револьвери й передали вязнів комендантові постерунку в Миколаєві. Швидко стверджено, що вищий ростом це Дмитро Данилишин нижчий ростом — Василь Білас. Обох перевезли до Львова, а лікарські оглядини ствердили, що вони дійсно сильно побиті.

Обв. Данилишин відмовлявся зізнавати однаково на поліції як у слідчого судді. Зате Василь Білас і в поліційному слідстві і судовому склав такі докладні зізнання:

У Трускавці 27. листопада 1932 ок. 3. год. попол. Ярослав Білас казав йому разом з Данилишином явитися в 5. год. у Дрогобичі, на мості коло рафінерії. Там вони стрінулись з Зеноном Коссаком, який заявив їм, що є наказ, щоб вони виїхали до Львова й у понеділок 28. XI. в 10.30 перед пол. явилися під годинником у політехніці. Там підійде до них один чоловік і спитає „де лісовий декан“, а вони мають відповісти „в сутеринах“. Коссак дав їм тоді 2 доляри на дорогу. Білас і Данилишин зробили, як їм Коссак велів і стрінули у Львові таємничого висланця, який з черги передав їх на місті іншому; цим останнім був Березинський. Березинський завів їх до якогось помешкання (Білас не знає, де). Там найшли ще двох, які потім взяли участь у нападі на почту. Вечером прийшли ще два й принесли два наплечники. Той, що стрінув їх на політехніці, показав їм плян почтового будинку у Городку й розділив ролі. Білас, Данилишин і ще один мали забрати гроші, інші мали стероризувати всіх присутніх у почт. будинку. Разом мало брати участь у нападі 11 або 12 осіб.

Того самого дня Білас з Данилишином і 3-ма незнаними йому молодцями виїхали зі Львова до Глинної Наварії. Відтіль пішли вони до якоїсь стодоли на передмістю Городка. 29. XI. на полі стрінули Березинського який привів дальших незнайомих 6 людей. Кожному з них Березинський дав револьвер і повідомив, що 30. XI. відбудеться напад. Білас, Данилишин і ще 7 інших вернули до тої самої стодоли, а Березинський і ще один вернули до них аж на другий день ок. 4 год. попол. На полі дістали всі від Березинського маски й вирушили спільно до Городка. З револьверами в руках увійшли до почтового будинку. Білас, згідно з дорученням, зайнявся касою. Не могучи відчинити входових дверей до кімнати з касою, вибив вікно й крізь нього дістався до середини. Там зі столу й шуфляд згортав гроші до наплечника. Що робили інші — цього він, Білас, не знає чув лише сильну стрілянину. На поклик одного з учасників нападу почав тікати; вернувся ще за портфелем який забув у касі. Коли всі найшлись у лісі, поділили гроші на дві частини. Наплечник з грішми ніс спершу Білас, потім один з його незнайомих товаришів. Білас Данилишин і той третій ішли до стації у Глинній Наварії, звідки мали податися до Стрия; решта мала піти до Львова. Коли всі розходились, один учасник відібрав

Ширіть наш часопис!

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 19. ГРУДНЯ 1932.

АНАТОЛЬ КУРДИДИК.

Славчик чемний.

(Миколаївський нарис.)

Ми з жінкою придумали.

Щоби доказати, що св. Миколай є — я позичив у „Доставі“ фелон, від свого сусіда берлячі, від шваґра кожух, а від Михайла, нашого сторожа, шапку і мав приліпити собі бороду й вуси і влізти в хату саме тоді, коли наш Славко (4½ року) буде найбільш розбавлений.

Я мав сказати йому, що лямпи не вільно досягати палицею зі шафи, а шматяну мишку пхати в млинок від мяса, далі, що я богатий (бодай мої вороги такі були!), що обдаровую діток і що він дістає від мене снігівці, рукавиці і шапку.

Словом, я мав реально доказати йому позиченими лахами і причіпленою бородою, що добре бути чемним.

*

8. година вечір. Славко будує з кльоцків хату для слоня, а я в кухні причіпаю ґумою до бороди шматки вати. Кася, наша кухарка, регоче з цього приводу, як навіжена („Йой, пан так, як наш митрополіта!“), аж Славко випитує: „Чого ти, Касю, так смієшся?“ — і кожної хвилини може здемаскувати мою вертичну роботу.

Берлячі, кожух, шапка, фелон — уже давно на коридорі. Я маю наліпити на себе вати, вийти і зодягнутися, а потім зміненим голосом запитати зза дверей:

Чи тут мешкає Славчик?

Я вимастив брови, приліпив щось таке, як два роґалики з вати, обліпив ціле обличчя ватою аж по вуха і виглядав менш-більш так, якби з мене здіймили в шпиталі бандаж. Я поглянув у зеркало і ствердив, що виглядаю, як опудало.

Я вибіг на коридор. Кинувся до комірки на вугля, де стояла решта реквізитів і почав вимахувати руками.

— Йой! Таж тут повинна бути! Бочка з капустою! О! Ні, то мішок на вугля! Нема!

Я відчинив двері на коридор — але за кожухом, шапкою, берлячами застигло.

— Касю! — скрикнув я.

Кася вилетіла і почала шукати. Я назвав її туманом („Ой, прошу пана, в нашій камениці так безпечно“), ще чимсь, а скінчилося на тому, що злетілося пів камениці, а я обліплений ватою товкся по комірці, переставляв бочку з капустою, перекидав вугля і доказував їм:

— Ну, виділи ви таке? Виділи?

Врешті я вбіг до хати, закашляв. Славко почув мій голос, вилетів і скрикнув:

— Миколай!

Словом — інсценізатор з мене ніякий. Я скомпромітував себе, св. Миколая, ідею дитячого свята — геть усе.

*

Славка мені вдалося переконати, що це йому привиділося, бо я миттю обернувся і здер всю вату з обличчя. Ми впевнили його, що Миколай прийде в ночі, як він засне і він заснув серед голубих мрій.

Я сидів розторощений. Жінка хлипала. Я доказував їй, що я не винен у тому, що у Львові злодійня, а винна поліція, вона доказувала мені, що треба мати курячий мозок, аби такі дорогі речі винести до комірки і не засунути на колодку.

На тлі того курячого мозку ми так розкричалися, що Славчик сів.

— Тату, то ще Миколая не було?
— Не було сину. Спи Славчику!
— А куда він, тату, ввійде?
— Вікном синку.
— А він такий великий, як тато?
— Такий, як тато.
— А має жінку?
— Не має. Спи, Славку!
— Не хочу, тату, спати. Я хіба очка замкну.
— Замкни, замкни, синку.

Славчик замкнув і через хвилину спав уже. Тоді ми поставили в ногах його ліжечка снігівці, біля подушки пхнули рукавиці і шапку, на столі поставили мої шкіряні рукавиці і жінчин новий шляфрок, біля кожного картки, що для тата, що для мами — і пішли в стебло. Враження буде капітальне — думали ми. А Славчик будився найскорше.

*

Але вийшло навпаки. Враження було капітальне коли я збудився від зимна десь в год. 3-ій

Біласові револьвер і дав йому інший; Данилишинові дав 2 револьвери і 18 зол. готівкою. Ок. 11. год. ночі стрінули несподівано коло стаційного будинку у Глиннії Наварії двох поліціянтів. Данилишин двічі стріляв, убив Кояра й ранив Слугоцького. Над ранком слідуючого дня вступили до якоїсь хати й підкріпилися хлібом та молоком, за що заплатили 1 зол. 20 сот. Там теж Данилишин лишив мокрі панчохи. Потім довідалися, що те село — це Черкаси. В Розвадові почалась за ними погоня у висліді якої їх зловили.

Так — каже акт обвинувачення — зізнав Білас.

КОССАК ЗАПЕРЕЧУЄ.

Обв. Коссак — каже далі акт обвинувачення — заперечив усьому, навіть тоді, коли Білас підтримав свої зізнання підчас конфронтації. Зате Коссака обтяжили **Микола і Ярослав Біласи та Мотика.** Перший з них зізнав, що 27. XI. ок. 13 год. Коссак дав йому листа у великій зеленій коперті з просьбою занести до Трускавця і передати Ярославові Біласові. Цей останній признався, що того листа дістав від Мотики. У коперті була картка, на якій угорі були літери „В. Д.“ й слова „приїдьте до Дрогобича“, а замісць підпису літера „К“. Коссак заперечив це, але Ярослав Білас і Мотика підтримали свої зізнання підчас конфронтації з Коссаком.

Наприкінці акт обвинувачення подає, що ОУН та УВО це дві тотожні організації, які доконують актів терору. Одним із цих актів було вбивство посла Тадея Голувка в серпні 1931 року.

ВБИВСТВО ТАДЕЯ ГОЛУВКА.

До вбивства Голувка признався обв. Василь Білас, який зізнав, що стріляв до Голувка 4 рази, а Данилишин двічі. Ділом ОУН був теж напад на почту в Трускавці, в якому брав участь також Данилишин.

ЯК АРЕШТУВАЛИ ЖУРАКІВСЬКОГО?

Про Жураківського поліція знала, що він має звязок з ОУН. Коли після нападу в Городку станиславівська поліція перевірювала алібі ріжних підозрілих молодих українців, показалося, що Жураківського не було в критичний час дома. Арештований признався до участи в нападі на почту й зізнав так, як Білас.

ГРОШІ.

Михайло Романишин найшов у корчах на терені громади Поршни у наплечнику 900 зол. 72 сот. Це частина грошей, добутих у нападі на почту у Городку. Решти грошей ще не найшли.

Стільки акт обвинувачення.

СВІДКИ.

До розправи покликали 54 свідків, кількох теперішніх вязнів із слідчих арештів. Зізнавати будуть теж два знавці-лікарі й знавець стрільної зброї.

Зізнання обвинувачених.

Білас обтяжує себе, Данилишина й Жураківського.

Обв. Василь Білас, низький, блідий молодець, гарний з лиця, зізнав голосно й виразно. *До вини признається.* Першу інформацію дістав від Ярослава Біласа (це віддалений свояк), підчас того, як учив впоряду на сходинах членів „Сокола“ у Трускавці. Данилишин, нуйко обвинуваченого, знав уже, що мають стрінутися коло млина у Трускавці. *Відкликує, наче тим, хто дав їм доручення їхати до Львова, був Коссак.* Це був хтось незнайомий. Потім оповідає усе докладно так, як це описано в акті обвинувачення: зустріч з незнайомим на політехніці у Львові і весь побут у Львові. Це було саме в день польських студентських демонстрацій, про які раньше обвинувачений нічого не знав. Обв. Львова не знає. Предсідник устійнює, що Білас і Данилишин разом з незнайомим їхали вгору на вул. Потоцького й ввійшли до будинку на розі вул. Шимоновіча й Модржеєвської, при чому обв. докладно описує цей дім, паркан і т. д. Докладнісько описує нараду у тім домі, інструкції незнайомого, його поведінку, подорож до Глинної Наварії, потім мандрівку полями, харчування у стодолі під Городком та весь тамошній побут. Усе це розказує навіть з другорядними подробицями. З прізвищ подає своє, Данилишина, пок. Березинського, пок. Старика й обв. Жураківського. Револьвери роздав Березинський. Їх було більше, ніж осіб: 6 „орґетсів“, 2 „штаєрц“, 2 „фромеш“ і 2 барабанні. *Людей усіх було 11.* З якихось невідомих причин напад не відбувся у той день і тому всі, за вийнятком Березинського й ще одного, пішли ночувати до стодоли. Ночувало їх 9 осіб.

Так само згідно з актом обвинувачення описує сам напад на почту, при чому детально подає, як він поводився. Березинський казав усім стероризувати присутніх покликом „руки до гори“. Стріляти казав щойно тоді, колиб хтось не хотів слухати й противився.

Предсідник показує обвинуваченому наклеєні на великому картоні численні фотографії усіх кімнат і корідорів городецької почти, а обвинувачений пояснює, що він сам робив і як поводились інші. Сам не стріляв і не видів, хто стріляв. Щойно на полі стверджено, що 2-ох нема. Командуючий ними заявив, що „нема техніка“. Спершу тікали всі разом. У лісі поділили гроші на 2 частини. Одного раненого в руку перевязали. Трохи потім учасники нападу поділилися. Обв., Данилишин і ще один пішли в напрямку до Глинної Наварії, решта в напрямку на Львів. Перед Глинною Наварією незнайомий обвинуваченому товариш теж відділився, даючи обвинуваченому й Данилишинові на залізничий білет гроші. Недалеко стаційного будинку побачили перед собою раптом двох поліціянтів. Коли ці останні хотіли їх спинити — Данилишин двічі стріляв і крикнув „тікай“. Вони дійсно втекли. Дальшу втечу знову описує широко й докладно, так, як описано в акті обвинувачення. Обтяжує теж дальше Данилишина, що він — мовляв — стріляв до „якихось цивільних“, які за ними гналися. Коли вони зближалися до якоїсь широкої ріки (Дністра), гналась уже за втікачами велика юрба людей, кричучи „лапайте злодиї“. Білас і Данилишин стріляли на пострах. Білас вистріляв усі набої. Вони перебігли міст і побігли дальше. Потім обв. зауважив, як Данилишин ще раз стріляв до одного з переслідуючих людей і той чоловік упав. Добігли до ще одної ріки і перебрали її. Потім перебрали ще якусь річку, але погоня оточила їх з усіх сторін. Тоді обв. просив свого товариша, щоби застрілив його і себе, але той не хотів зробити це. В цім моменті люди дістали обох і били їх до утрати притомности. Коли вони очуняли, були запухлі й закривавлені. Надбігла поліція. Перший поліціянт вдарив пястуком обвинуваченого й Данилишина. Їх скували, надїхала фіра й поклали їх на неї. Перед поліціянтами обв. відмовився зізнавати. Зізнавав щойно у Львові.

Імя Коссака піддала й підсунула обвинуваченому поліція. Коссака не знав і не знає. Обтяжив Коссака, будучи знесиленим і не знаючи, що каже. Перед слідчим суддею також зізнавав про Коссака зі страху перед поліцією.

МОТИВИ ВЧИНКУ.

Обв. зізнає, що грошей не грабував для себе, лише на ціли Організації Українських Націоналістів. Належить до неї від 1929 року, хто перший дав наказ до нападу на почту — не знає. Спершу творив двійку: він і Мотика, третім став Бунів, четвертим Данилишин. Раніш до ніякої терористичної роботи обв. не вживали. *В убивстві Голувка участи не брав. До того вбивства признався лише тому, щоби протягнути справу до суду присяжних.* Усі подробиці вбивства подав з фантазії, знаючи їх впрочім з газет і поголосок, тим більше, що сам він трускавецький. До справи Голувка втягнув Данилишина тому, що його обтяжив і в інших справах.

Суддя Міхаля цікавиться подробицями нападу.

Суддя Джоржак питає, що обв. робив в ОУН.

Білас впевняє, що лише пізнавав ідеольоґію ОУН і що його учителем був Мотика.

Прокуратор устійнює у запитах, що обв. Білас запросив на револьвер Бунія. До названих 4-ох членів додали їм Гнатова з Тустанович і так повстала в 1930 році „пятка“. Особою пок. Голувка не цікавився, обтяжив себе з мотивів тактичних.

У тому місці обв. Білас зовсім сіріє на лиці. Йому стає погано. Приносять йому воду.

Прокуратор дальше цікавиться, чому обв. Білас змінив свої зізнання щодо вбивства пок. Голувка, одначе обв. вперто твердить, що з цим убивством не має нічого спільного. Ніхто його до зміни зізнань не намовляв і не поучував. До пансіону СС. Служебниць ніколи не ходив. Внутрішній розклад пенсіону, про який казав у попередніх зізнаннях, знав з газет.

Обор. д-р Старосольський стверджує, що обв. Білас не знав у Дрогобичі й Трускавці, коли їхав до Львова, нащо туди їде й що скажуть йому робити. Думав, що їде за літературою.

...лівся на ліжку і здеревів: Вікно було відчинене на цілу широчінь.

— Жінко!...

Я скочив до стола. Нічогісінько! Ані снігівців, ані рукавиць, ані шляфрока.

Славчик збудився:

— Тату, Миколай уже був?

Я звивався по хаті, як вюн і шукав штанів, щоби бігти на поліцію.

— Не був синку! — цідив я кріль зуби.

— А чому не був?

Штанів теж десь не було, хоч я повісив їх тут на кріслі.

— Видно не міг дістатися.

— Як не міг дістатися? Як ти заснув і мама заснула, я збудився і подумав: як Миколай влізе, коли вікно замкнене. І я відчинив вікно...

Аж тепер враження було капітальне.

*

Я лежав у ліжку — чекав, поки жінка полатає старі штани і кляв комісаріят. Жінці капали сльози на ту латку, що пришивала на коліні!

А Славко був веселий. Питався Касі, чи то правда, що Миколай може влізти через замкнене вікно, а найфатальніше було те, що скільки раз він вбігав до кімнатку, я мусів всміхатися і з усміхом відповідати на його запити.

— Тату, Миколай прийде?

— Прийде, синку.

— Як я буду чемний?

— Ти все чемний, Славчику...

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 19. ГРУДНЯ 1932.

БОГДАН ЛЕПКИЙ.

Бережани.

Товаришам Бережанцям на спомин

Бережани. На горі
Став, а місто на долині.
Так було колись, давно,
Так лишилося й до нині.

Кілька камяниць старих,
В ринку церква величава;
На вежі годинник бє,
В церкві правиться „відправа“.

Ратуш низький, а вежа
Висока, як жирафа,
Ще й блистить гень на верху
Гербовий знак пана графа.

Тут гімназія була,
Маркіян ходив до неї,
Всього вчився, а най...
Працювати для ідеї.

Нині школи тут нема,
Опустіли зимні мури,
Ані Дама, ні дзвінка,
Ні еклопт, ані матури.

Все змінилось. І тоді,
Що колись у школі вчили,
На прогульку до Раю
Вибрались і — забарились.

Золотисті ковнірі,
Фіолетна реверенда,
Що бувало тут колись,
Все те нині лиш легенда.

І легенда золота
Наші молодечі мрії...
Ах чогось так по плечах
Холодом вечірнім віє.

Примітка. Бережанський великий став лежить багато вище від міста. Стара гімназія, до якої ходив М. Шашкевич, була в ратуші гр. Потоцького в ринку. Одноповерховий ратуш має причіплену високу вежу. Дам — терціяр гімназійний, мадяр з роду, дуже точно дзвонив на години. Рай, сільце близь Бережан. Туди від цвинтаря веде стара липова алея. — Золотисті ковнірі — професори від VII. ранги в гору. Фіолетна реверенда — катехит, о. Сов'яцький був папським шамбеляном.

Прок. питає, чому саме його взяли до тої роботи.

Обв. не знає. У нападі на трускавецьку почту ніхто з місцевих членів ОУН участи не брав і винуватців не знав, ані не знає. *Данилишина звербував до ОУН мабуть також Мотика.* Чи він і заприсягнув Данилишина — обв. не знає.

Після перерви дальше переслухують обв. В. Біласа.

Предс. пригадує обв., що перед ком. Петрім він подав докладно *причини і хід вбивства пок. Голувка.* Голова „У-ви“ Гнатів мав висловитись, що Голувко — це „той, що переводив пацифікацію“. Гнатів теж дав Біласові й Данилишинові приказ убити Голувка. Білас довідувався про спосіб життя Голувка у портієра Бунія. Предс. відчитує ті зізнання і питає, звідки обв. знав такі подробиці, як те, що напр. Голувко закрив себе рукою перед атентатчиками і що підчас утечі зустрів якусь жінку в білій хустці, яку вважав спершу як поліціянта. *Обв.* впевняє, що ті подробиці або вичитав або видумав. Першим ділом, яке виконав з доручення ОУН, був напад на почту.

Обор. д-р Старосольський: справа вбивства Голувка є зі справи виелімінована. Єдиною можливістю перевірити правдивість зізнання Біласа є порівняти їх з фактичним матеріялом у цій справі. Тому істнує альтернатива: або про цю справу взагалі на розправі не згадувати, або не переводити доразового суду й розписати для цієї справи окрему розправу.

ДРУГИЙ УЧАСНИК НАПАДУ.

Обв. Мирослав Маріян Жураківський признається до участи в нападі на почту. Вислав його до Львова зі Станиславова один відомий йому, але незнайомий з назвища член ОУН, який дав теж 30 зол. на дорогу. Поїхав разом з Якимцевим. У Львові мав стрінути когось, хто ніс би в кишені у плащі „І. К. Ц.“; сам мав нести „Кур'єр Станиславівський“. Того чоловіка стрінув і вони втрійку пішли до якогось помешкання. Там довідався про плян нападу. Врешті його оповідання не далеко відбігає від даних, поданих Біласом. Впевняє, що не стріляв і не брав грошей. Стояв на коридорі на сторожі. Після нападу щасливо з кількома іншими дістався до Львова. Тут три дні скривався в якомусь помешканні. Видістатись зі Львова допомогла йому м. ін. якась молода панночка. Йому сказали, щоби приготовив собі алібі: він мав іти питати лікарської поради у д-ра Варпінського, але не пішов туди. Після повороту до Станиславова арештували його.

Працював для ОУН. Грошей для себе не добував. Хто взяв і ніс гроші — не знає. *Обв. Білас* впевняє, що гроші забрала група, яка пішла до Львова, але *обв. Жураківський не бачив цього, бо був пізній вечір.*

Прок. хоче знати, хто звербував підсудного до ОУН. *Обв.* не знає його призвища. Тоді *прок.* показує йому якусь фотографію, але обв. не пізнає.

Зізнання обв. Жураківського не є такі ясні, як Біласа. Він багато дечого не знає і не памятає. Виявляється, що він давно вже хворий на серце і підчас самого нападу зробилось йому слабо. **Об. д-р Ганкевич** цікавиться, як така хвора людина могла вступити до терористичної організації. **Обв.** відповідає, що йому не казали, що його будуть вживати до терористичних актів. До Городка поїхав, бо так йому казали, але він не знав, що там будуть стріляти. Хотів „допомогти своєму народові“. Не вмів поводитись з револьвером, ніколи не стріляв. Тепер стидається, що боявся, але коли почув стріли у Городку, то справді злякався.

Адв. д-р Ганкевич: „І нащо ви брались до такої роботи?!“

„ВІДМОВЛЯЮ ВСЯКИХ ЗІЗНАНЬ!...“

Після того, як Білас про все оповідав довго й широко, а Жураківський теж говорив, — хоч уже менше і більш хаотично, — сензацією була заява обвинуваченого **Дмитра Данилишина.** Він не подає навіть своїх генералій, лише на запит предсідника, як зоветься, відповідає відразу: „Відмовляю всяких зізнань“. На всі запити предсідника — мовчить. Мовчить теж тоді, коли предс. переповідає зміст зізнань Біласа. Прокуратор і оборонці зрікаються права питати обвинуваченого.

„ДО ВИНИ НЕ ПРИЗНАЮСЯ“.

Обв. Зенон Коссак, б. студент, дуже гарний собою, робить відразу враження повного інтелігента. До вини не почувається. Біласові ніяких доручень не давав, ніякого листа в конспіративних справах не висилав. Біласа знає з обличчя, Данилишина зовсім не знає. Спільної судової справи за приналежність до „Пласту“ з Біласом не мав.

На цьому розправу перервали до год. 5. попол.

Пополуднева розправа.

ЗІЗНАННЯ ПЕРШИХ СВІДКІВ.

Пополуднева розправа почалася в год. 5. попол. Предсідник трибуналу каже сісти обв. Данилишинові, який занав місце як третій з черги, на першому місці.

На запит предс. до обв. Жураківського, звідки почали стріляти, каже, що з обох сторін. На запит до обв. Біласа, чи Данилишин є його кревняком, каже, що сестра Данилишина є його мамою.

На запит прокуратора каже Білас, що як прийшли до шопи в Городку, то покріпилися хлібом, ковбасою і румом, що їх з собою привезли зі Львова. Хто їх завів до шопи, не знає. Прок. хотів би знати, чи це не син власника шопи, але обв. Білас нічого про це не знає.

ДОКАЗОВЕ ПОСТУПОВАННЯ.

Св. Мечислав Маршалік, літ 54, римо-кат., начальник почт. уряду в Городку, заприсяжений, зізнає про напад, що слідує: Ок. год. 4.45 вчув, як сильно хтось шарпнув його дверми, а зараз потім упали перші стріли. До його кімнати впали касієр Стеблецький і возьний Калюжний. В бюрі були до розпорядимости два револьвери, що їх мали Стеблецький і Колач. В дальшому показує на пляні цілий розклад почтового будинку. Коли свідок вийшов на коридор, побачив праворуч убитого (що ще давав слабі ознаки життя). Пізніше виявилося, що це Березинський. Св. побіг до телефону і просив магістрат прислати лікаря. Побачив теж тяжко раненого Колача, а дальше інших ранених, м. ін. Клімчака (возьного скарб. уряду), Комана (раненого в руку), а в скарб. уряді тяжко раненого Дембінського. Стріли падали через касове вікно. З публики було 3 ранених: Вінтер, Цотенберг і адв. кандидат Ґрабінський.

На запит предс. св. каже, що вплиги до каси почт. уряду в Городку хиталися щодня між кількома і кільканацятьма тисячами. Перед першим вплиги були слабші. Зате саме в дні нападу прийшло до скарб. уряду 50.000 золотих. По обчисленню після нападу виявилося, що в касі бракувало всього 3.200 золотих.

На запит прокуратора св. каже, що гроші на виплати і т. д. приходили до почт. уряду день перед першим, а тоді прийшли аж 1-го грудня, себто вже по нападі.

На запит предс., чи хто коли не вивідувався про розклад праці на почті, св. заявляє, що ні. Але в дні нападу яких 20 хвилин передтим був у бюрі якийсь чоловік, що хотів конче продати, навіть за будь-що, рогожу. Одначе ніхто її не купив і він винісся.

На запит обор. д-ра Шухевича св. не може подати, скільки було стрілів.

Св. Тома Томків, літ 46, почт. контрольор, греко-кат., заприсяжений предсідником по польськи, зізнає, що був у бюрі, як нараз якийсь молодий чоловік влетів перед нього з револьвером і казав піднести руки в гору. За секунду влетів ще один, вже з маскою, а той перший вийшов. Казав йому йти за собою, а потім покластися на землю. Св., лежачи на долівці, бачив, як виломлювано крати у вікні і як хтось влазив до середини. Чув теж стріли через віконце і на коридорі. Потім св. описує подрібно свої дальші спостереження. Бачив добре тільки одного учасника з вистаючими кістьми лиця і з видовженим, накінці згрубілим носом, але між обвинуваченими того учасника не пізнає. Потім оповідає, як побачив на коридорі тяжко раненого учасника нападу з маскою (Березинського).

На почті були два револьвери, але ні Стеблецький ні Колач їх не уживали. Тому свідок думає, що учасники постріляли своїх товаришів самі.

На запит прокуратора св. не може подати, як виглядав той, що влазив через віконце, ані які мав сподні. Св. був такий перестрашений, що стратив зовсім голову.

На запит обор. д-ра Шухевича св. каже, що з розмови зі службовиками на почті виходить, що з них ніхто не стріляв.

Св. Ян Ґрабінський, римо-кат., літ 36, адв. аплікант, заприсяжений, зізнає, що надавав лист на почті, а потім пішов на гору. Почув стріли і втік, почувши рану в нозі. Св. дістав незначну рану в ногу, стоячи на сходах. Того, що стріляв, між обвинуваченими не пізнає.

Св. Едвард Щомбровський, учень сем., римо-кат., зізнає, що критичного дня приїхав зі Львова і побачив на двірці, як двох молодих людей приїхало в зелених куртках і пумпах та студентських шапках львівським поїздом. Вони пішли в місто, а св. пішов додому в бік. Св. бачив, як його знайомий Андрушків стояв у входових дверах і поїхав потім до Львова. Бачив теж на двірці знайомого студента Кусьпіся.

По 5-мінутовій павзі зізнавав св. **Юзеф Маттавзер,** суд. урядовець, римо-кат., заприсяжений. Оповідає, як при виході з будинку один напасник крикнув „руки в гору“ і став стріляти. Св. пустився втікати. Нікого з обвинувачених не пізнає.

На запит обор. д-ра Шухевича св. заявляє, що возьний скарб. уряду мае кріс, але із нього не стріляв.

Св. Іван Калужний, літ 48, греко-кат., листонош у Городку (експедит), заприсяжений по українськи, зізнає, що був при віконці, як нараз почув стріли. Дальше оповідає подрібно те, що бачив і чув з цілого нападу. Після стріляннини і гуркоту св. побачив ранених. Опісля цілий час бігав з ріжними дорученнями своїх шефів.

Св. Юзеф Бачок, римо-кат., заприс., зізнає, що інкримінованого дня бачив ок. 4 год. двох молодих людей, що питались його, куди дорога на стацію. Вони пішли в напрямі міста. Св. нікого з обвинувачених не пізнає.

Св. Катерина Жук, служниця, літ 33, римо-кат., зголошується сама до зізнань. По довшому вступі предсідник рішається її заприсягнути. Св. була перед почтою, як почула стріли. Потім бачила, як один з напасників утікав в одну сторону, а кількох у другу сторону. Між обвинуваченими пізнає перших двох обвинувачених: Данилишина і Біласа, яких бачила передше перед ліхтарнею.

На цьому закінчено в год. 7.30 нинішню розправу.

Продовження розправи буде завтра, в неділю, в 10. год. рано, у шпиталі, де переслухають тяжко ранених

——o——

СТАН ОБЛОГИ В АРГЕНТИНІ?

БУЕНОС АЙРЕС (ПАТ). У звязку з вибухом бомби, викликаним через необережність, поліція натрапила на склад бомб у помешканні одного прихильника б. президента Іріґоєна. Органи влади ствердили, що був приготований розгалужений протиурядовий замах. Пляни заговірників були дуже широкі, при чому революція мала вибухнути вже нині вечором. Переведено масові арештування. Конгрес, що збирається завтра, проголосить стан облоги.

——o——

НІМЕЦЬКА КОЛЬОНІЗАЦІЯ.

БЕРЛІН (ПАТ). Півурядово повідомляють, що кольонізаційна акція поза Східними Прусами, Поморям, Мархією і Меклембурґом буде поширена також на нім. Шлеськ, де на цілі осадництва призначено 200.000 морґів.

——o——

СРСР. і КИТАЙ.

НАНКІН (ПАТ). Агенція „Індо Пасіфік“ повідомляє, що по інформаціям китайської преси Літвінов і китайський делегат при Союзі Народів д-р Єн нібито устійнили в головних нарисах проект пакту про неагресію між Китаєм і СРСР.

——o——

І ТАМ ЗАЛІЗНИЧІ РЕДУКЦІЇ.

МОСКВА (ПАТ). Появився розпорядок народнього комісаря комунікації Андреєва, що заповідає значну редукцію залізничого персоналу. В дирекціях залізниць буде зредукованих 20 проц. працьовників, а в експльоатаційних районах до 15 проц. Редукції мають бути переведені в речинці до 20. січня 1933 року.

ВАШІ ВЛАСНІ ДІТИ ПРОКЛЕНУТЬ ВАС, якщо прийдуть до свідомости, що Ви мали законну змогу домагатися української школи і цього не зробили. Тому переводіть шкільні плебісцити за українською мовою навчання по всіх українських громадах, де є польська або утраквістична школа!

НОВА ПРОМОВА ГІТЛЄРА.

БЕРЛІН (ПАТ). На засіданні пруської нац.-соціялістичної партії виголосив Гітлер промову, в якій заатакував програму уряду канцлера Шляйхера. Дні кабінету Шляйхера — заявив Гітлер — почислені. Промова канцлера була слаба й безбарвна. Гітлер заповів, що рахунок ворожих партій на розбиття в нац.-соціялістичному таборі не має основ. Теперішні події повинні би повчити Вільгельмштрассе, що нац.-соціялістичні партії не можна знищити.

ХТО НЕ ВПЛАТИВ ГРУДНЕВОЇ РАТИ.

НЮ-ЙОРК (ПАТ). Грудневої рати не вплатили: Франція, Польща, Бельгія, Естонія і Мадярщина. Вістка про невиконання Польщею вплати пройшла без враження і без коментарів. Зате можна зауважити сильну реакцію проти Франції.Назагал панує тут почуття полекші, що справа довгів сходить тепер принайменше на якийсь час з денного порядку.

——o——

ФОРМУЛУЮТЬ ФРАНЦ. УРЯД.

ПАРИЖ (ПАТ). Після наради з Еріотом Шотан зрікся місії творити уряд. Президент Лебрен покликав до елізейської палати Поля Бонкура, якому правдоподібно доручить місію утворити новий уряд.

——o——

ДАЛЬШЕ ТВОРЕННЯ УРЯДУ.

ПАРИЖ, 17. XII. ПАТ. Сьогодні рано Поль Бонкур почав розмови з представниками партій, гадаючи можливости створити уряд. Бонкур вів розмови з Шотан, із незалежним соціялістом Фрот і з Ренодлем, який заявив, що думатиме над участю соціялістів в уряді.

ПРИ ШКІЛЬНОМУ ПЛЕБІСЦИТІ не обмежуватися на внесення шкільних декларацій за українською мовою навчання тільки за 40 дітей, але доложити всіх старань, щоби такі декларації внесли всі українські батьки згляднo матері або опікуни за всі діти, що на 1. вересня 1933 р. будуть в шкільному віці (від 7—14 року) без огляду на це, чи вони ходять до школи чи ні.

НОВИНКИ

— **Конфіската „Діла".** Вчорашне (281) число „Діла" підпало конфіскаті за одну новинку. Це вже 39-а конфіската нашого органу в цьому році.

— **Наша Служба Божа в радіо.** У четвер 22. XII. ц. р., в свято Непорочного Зачаття, львівське радіо трансмітуватиме Службу Божу з Успенської церкви, яку відправить о. офіціял Олексій Пясецький. Проповідь виголосить о. д-р Гавриїл Костельник. Початок богослуження: год. 9.45.

— **Альбом „Маслосоюзу".** З нагоди двацятьпятиліття свого істнування видав „Маслосоюз" прегарний альбом фотографії з усіх своїх підприємств, крамниць і робітень. В альбомі бачимо також фотографії основників цієї надійної установи, а також збірні світлини теперішних керманичів і робітників „Маслосоюзу". Окладинку до альбому зладив наш відомий графік Павло Ковжун. Ця окладинка має небуденно велику мистецьку вартість. Цей альбом можна дістати у „Маслосоюзі". Крім того можна там дістати і ювилейні відзнаки „Маслосоюзу", виконані теж на основі проекту арт. П. Ковжуна.

— **Відзначення діяча.** Львівська Митрополича Консисторія наділила крилошанськими відзнаками визначного діяча на народньому полі в Калущині, пароха о. Володимира Тисовського, який працював на народ. полі разом з бл. п. д-ром Курівцем.

— **Театр ім. Тобілевича** переїзжає із Нового Самбора 19. ц. м. до Старого Самбора, де від 20. до 27. включно дасть сім вистав: дві українські песи, дві чужинні і три оперетки.

— **Вечір у память 20-літніх роковин смерти** М. Лисенка відложили на пізніше.

— **Залізничі знижки для аматорів опери.** Варшавське м-ство шляхів признало львівській опері право на спеціяльні знижки для осіб із провінції, які приїзжатимуть на оперові вистави. Хто купить у місті свого постійного побуту в одному із провінціональних бюр для продажі білетів на львівську оперу або концерти львівської фільгармонії, той вертаючись зі Львова, може платити половину білету. Дотичні білетові бюра на провінції видаватимуть посвідки, що дадуть право до знижки. Ці знижки важні будуть на всі поїзди та всі кляси. Небавком у всіх більших провінціональних містах Галичини будуть бюра для продажі оперових і концертових білетів.

— **Ревізії.** Дня 12. XII. ц. р. державна поліція перевела дуже докладну ревізію в домі пароха о. Ю. Мелимука в Чернелиці. Ревізія тревала понад 5 годин. Шукали будьтоби за нелегальною літературою. Письменного поручення не мали, а заявили, що доручать пізніше. Не найшли нічого.

— **Зловживання громадським грошем.** Громадський секретар в Новиці, пов. Калуш, І. Кучер так господарив, що переведена на днях контроля стяганих ним податків та інших державних належитостей виказала поважний недобір. М. ін. на шкоду самого тільки ПЗУВ. спроневірив він понад 1000 зол.

— **Скажені пси у Львові.** Останніми днями застрілили у Львові двох скажених псів, що блукали по місті, одного на Клепарові, другого перед воєвідством.

— **1500 костелів.** Один німецький католицький орган стверджує, що в Польщі від 1918 р. вибудували 1500 костелів. Відомо, що сотні костелів повстає в осередках, де скількість поляків мінімальна і де будова окремого костела є звичайним люксусом або примхою.

— **Зима у Франції.** Вже від 10. ц. м. у Франції почалась справжня зима. У Парижі було тоді 3 ст. нижче зера. Коли рівняти цю температуру з нашою, то цього року зима приходить до нас дуже поволі.

— **Самогубства в Англії.** Офіціяльна англійська статистика за 1931 р. стверджує, що число злочинів іще зменшилось і смертність зросла. Рівночасно зросла скількість самогубств; було їх 5.156, з чого 3.624 мущин. 183 осіб наложило на себе руку після 75 літ.

— **У Бразилії не вільно плекати кави.** Бразилійський премієр Варгас підписав декрет, який забороняє на найближчі три роки плекати каву на терені Бразилії. На складах є вже 18 міл. мішків кави і цьогорічний врожай перевищив ту кількість, яку можна було вивезти. Бразилія хоче таким декретом припинити надмірну продукцію.

— **Ріжні вістки.** Японський штаб у Мукдені проголошує нову офензиву проти нерегулярним китайським військам на південь від Мукдену.— Американський сенат приняв закон, на підставі якого Филипінські острови стануть незалежні в найближчих 8 літ. — У Виленщині на польсько-литовському кордоні впав величезний метеор, який налякав місцеве населення. — У Тегерані вибухнула епідемія чорної віспи; на 422 недужих було 258 смертельних випадків. — Остання статистика грамотности у світі стверджує, що найменше неграмотних є у Німеччині. — 2.6 проц., найбільше в Індіях — 91 проц., Португалія має 65, Еспанія 43, Італія 27 проц.— У Франкфурті над Майном відкрили музей Ротшильда, у домі, де колись був банковий дім родини Ротшильдів; рідня дарувала тепер цей дім жидівській віроісповідній громаді, яка переміняла його на музей. — Із Стамбула в Адріянопіль проклали першу у Туреччині асфальтову дорогу для авт. — Цими днями минуло 25 літ панування шведського короля. Згідно з його бажанням ніяких свят не було.

— **Нова песа Бернсона.** Між паперами норвеського письменника аж тепер із нагоди 100-их роковин його уродження найшли досі невідому історичну песу „Король Айнштайн". У день ювилейного свята її виставили у державнім театрі в Осльо, під орудою сина Бернсона. На виставі була 97-літня вдова письменника.

— **Ознака крізи.** Серед англійської аристократії вважають сензаційною подією факт, що льорд Кевендіш, син портляндського князя, став учителем музики.

— **Зменшені пайки.** На Радянщині знову зменшили ріжним категоріям працьовників щоденну пайку хліба на 100 грамів менше. Не вважаючи на гострі засоби уряду, доства збіжа в Україні до міст щораз більше слабне.

— **Ще один покаяний.** Ґенеральний державний прокуратор СРСР. оголосив у пресі заяву, в якій виправдує себе з деяких „основних помилок супроти комуністичної ідеольоґії". Він видав недавно книжку „Про революційне право" і критика правовірних комуністів виказала йому ріжні „ухили". Криленко заявляє, що виною його помилок є — видавці і погана коректа.

— **Діти бачуть Богородицю.** У бельґійськім селі Борен на французько-бельґійськім кордоні вже другий тиждень величезний рух. Мешканці з усього краю приїзжають туди перевірити звістки, що в тамтешній печері з гіпсовою статуєю Мадонни появилась постать Богородиці. Чотири дівчинки у віці від 9 до 15 літ і 11-літній хлопець побачили одного вечора, як жива особа зійшла зі статуї. Коли одна дитина спитала: Чи ти Мати Божа? — вона кивнула головою. Коли на другий день діти прийшли з батьками, дорослі зяви не виділи, але діти мали те саме враження. Діти просили Богородицю вилікувати пару калік, одного паралітика і одного сліпого і зява сказала їм прийти на свято Непорочного Зачаття. На це свято приїхало богато народу і 4 лікарі. Хоча дорослі не бачили нічого, діти як і раніше, впали на коліна і показували собі мареєво. Лікарі кололи дітей гострими предметами і пекли сірниками, але діти в екстазі, задивлені у живий образ, зовсім не реагували на біль., Одного дня до цього села зїхалось 10.000 людей, щоби дивитись на чудо, так, що мусіла інтервенюювати поліція. Церковна влада поставилась до чуда зовсім скептично.

— **Скарб цісаревої Евгенії.** У Франції, в околиці міста Перпінян, найшли у дуплині старої маслини зачинену пляшку, де находився цікавий документ. Був це список дорощінностей, які 4. вересня 1870 р. передала цісарева Евгенія якомусь Манделеві Перец, що мав їх віддати матері цісаревої, графині Монтіхо, що мешкала постійно у Мадриді. Були там. шнур перел, який цісарева дістала від російського царя, вартости 600.000 фр., брансолета з брилянтами, дарунок від перського шаха і інші дрібниці. Крім цього 2 міл. фр. готівкою. Разом усе вартости 6.650.000 франків. Документ дуже добре збережений; він має дві печатки з імператорським орлом і від двірської канцелярії. Історики заходять у голову, як цей документ попав у таке місце.

— **Жіноцтво із Зальцбурга ображене.** Від кількох тижнів іде в одному віденському кабареті ревія із таким заголовком: „Цілуйте австрійських жінок". Не всі згідні з тим, що такий заголовок приличний і дотепний. Але аж тепер усі звернули на нього увагу, коли жіноцтво із Зальцбурга зорганізувало масовий протест до віденської поліції із домаганням, щоби ревію стягнути, бо її назва ображує честь усіх жінок Австрії. Покищо поліція не рішила нічого, але віденська преса повна дотепів на цю тему. Одні пропонують змінити заголовок на „Не цілуйте австрійських жінок", інші на „Цілуйте австрійських жінок, але не із Зальцбурга".

— **Замок „мушкетерів" на ліцитації.** Цими днями продали у Франції на ліцитації історичний замок Артаніяна, одного з головних героїв повісти Дюма „Трьох мушкетерів". Замок мав прегарну історичну збірку, образи, ґобеліни, меблі. Хоча із замком звязаний романтичний чар молодих літ, які провів там Артаніян і його положення прегарне, аматорів на нього було мало. Його продали за 250.000 фр. якомусь купцеві, що оберне будинок на дуже практичну ціль: якісь склади.

— **Аста Нільсен знову на екрані.** Одна із перших кінових артисток, чи не найбільша у роках повстання кіна Аста Нільсен від пяти літ замовкла. Акторка, що виконувала трагічні ролі не мала що робити при операх і ревіях. Аж тепер одно німецьке фільмове підприємство заанґажувало її до ролі у фільмі „Вера Гольк та її доньки" на підставі повісти Широкавера.

— **Росіянка німецьким детективом.** У Ризі заповіла прилюдний відчит п. С. Крижановська-Проппер, донька покійного редактора-видавця „Біржевих Відомостей". Доля цієї жінки небуденна. У Берліні 1929 р., коли вона шукала праці, звернула увагу на часописне оголошення від президії поліції. Шукали „дами, що мала би дані для надзору". Юрба жінок заповнила коридорі будинку, де урядує поліція. Виявилось, що шукають учениці-агентки. Цю посаду приняла панна Проппера і працювала три роки під проводом чільного комісаря-спеціяліста. Вона почала практикувати як детектив у ріжних великих крамницях і навчилась фаху, про який ніколи не мріяла.

— **Малий син великого батька.** 5. травня 1933 р. мають перенести із Відня до Парижа домовину сина Наполеона, князя Райхштату, званого „вірлям". Цей день роковин смерти „бога війни" хотять використати роялісти для спеціяльної маніфестації. Син Наполеона має спочити у церкві Інвалідів поруч саркофагу батька. Рідня Габсбурґів, якою головою є колишня цісарева Зита дала згоду на переносини. На те, щоби помістити домовину у церкві Інвалідів треба згоди французького парляменту. Французькі роялісти лякаються, що дискусія на цю тему може у парляменті бути для них неприємна.

— **Чужинці у Парижі.** Монпарнас, париська дільниця, де живе найбільше чужинців, стає щораз кращим покажчиком европейської крізи. Французька преса звертає увагу, що весь характер цієї безжурної дільниці, де досі переливались гроші і де цілими днями та ночами волочились чужинці у безділлі, щораз більше зміняється. Щораз менше там рентієрів, знуджених аристократів, чужинних малярів, що роками чекали на великий день, коли покорять світ своїм виступом на якійсь виставі. Постійні відвідувачі ресторанків на Монпарнасі пересуваються систематично на окраїни міста. Малярські школи, яких там є кількадесять, щораз порожніші. Дуже характеристичне явище, що до незаможних малярів, які часто за ціну обіду та вечері купували полотно та фарби, тепер зголошуються моделькн самі, прохаючи праці. Вони готові годинами позувати за найскромнішу винагороду. Але вже й самі малярі думають над тим, чи не варт часом піти за радою, яку вони дають цим дівчатам: „Шукайте якоїсь практичнішої праці деінде".

— **Викриття змовників.** У Буенос Айрес у домі, в якому був вибух бомби, найшли спис змовників. Усіх їх було 60 осіб. На підставі цього списку поліція перевела арештування. Міністр заявив, що армія у змову не була вмішана. На одній з головних вулиць міста поліція розігнала юрбу маніфестантів.

Відозви й комунікати.

Від Народньої Організації Українців м. Львова.

Отсим просимо наших членів приспішити вписи на дозволені владою виклади громадянського знання з історії державности і господарства України. Вписи переводять Старшини Дільницевих Нар. Організацій.

Початок викладів у перших днях січня 1933 р.

Викладатимуть фахові сили.

Одночасно для заспокоєння громадянства подаємо: Від першої появи вістки про намірену продаж церкви СС. Василіянок у Львові Народня Організація негайно поробила всі можливі заходи для спаралїжування цього наміру. В найближчому часі, якщо зайде потреба, скличемо ширшу нараду громадян або публичне віче для здеклярування становища нашого громадянства в цій справі та ухвалення відповідних резолюцій.

Львів, дня 15. грудня 1932.

Народня Організація Українців м. Львова.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

МИХАЙЛО КАЧУР.

Дня 9. XII. ц. р. помер у Братківцях к. Станиславова Михайло Качур, студент теольоґії, свідомий та ідейний громадянин, дуже активний просвітянський робітник. Покійний був ініціятором будови „Народнього Дому“ у Братківцях. На ту ціль зібрав, уже тяжко хорий, 2.600 зол. Сам, умираючи, записав читальні пів морґа поля і вируб дубового ліса. Величаві похорони були доказом широкої симпатії, якою Покійний тішився у своїх односельчан. В. Й. П.!

Дописи.

КАЛУШ.

Сокільський Вечір. В неділю 11. грудня ц. р. в год. 5-ій веч. улаштувало в салі Народнього Дому місц. Т-во „Сокіл“ Сокільський Вечір. У програму вечора входили хорові продукції хору Т-ва „Сокіл“, декламації „До молоді“ Старицького (Дідушаківна Н.), „Чигирин“ Шевченка (І. Король), „Могила“ Грінченка (Данилюк), „В неволі“ Шевченка (Сімків С.). Річеве слово виголосив голова „Сокола“ п. І. Король. З черги слідували солідно виконані вправи, вежі та національні танки. Свято покінчилося відспіванням сокільського і національного гимну. На закінчення відбувся чайний вечір.

Бебістичний банк. На мурах нашого міста повчлилися афіші в українській і польській мові, в яких повідомляється про оснування „Господарського Банку“, кооп. з обмеженою порукою. Під оповіщенням підписані такі особи: Й. Ґіршберґ, М. Олевіч, Й. Себастіян, Й. Штравс, К. Соколь, Й. Гонсьор, В. Селява, С. Земборак, Е. Домбровський, Й. Лісовський, В. Цілінський і Й. Мальський. Є це бебістична група жидів і поляків, які хотять поширювати при помочі банку свої впливи.

„Обивательске касино“. Тут. поляки враз із жидами та деякими українцями заложили для витворення „аспулжиця“ т. зв. „обивательске касино“. Належать до нього такі українці: нотар О. Д., його субститут М. М., сад. урядовець І. М., а навіть сам голова українського касинового товариства п. Р. Зазначити треба, що нот. субститут п. М. з його дружиною довгує до українського касина 22 зол., а п. І. М. 29 зол., але до „обивательського касина“ платять вкладки дуже точно.

Новий лікар українець. У нашому місті отворив лікарську канцелярію молодий лікар д-р Дозорський. Українське громадянство радіє з припливу української інтелігенції до нашого міста, надіючись рівночасно, що молодий наш лікар буде не тільки лікарем, але і громадянином.

БУЧАЧЧИНА.

Заг. Збори Т-ва „Шкільна Поміч“. В неділю 11. XII ц. р. відбулися Загальні Збори Т-ва „Шкільна Поміч“ в Бучачі. Звіт з діяльности Т-ва здавав голова о. І. Терешкун. Т-во давало в міру своїх фондів позички бідніщим українцям — учням місцевої гімназії. Приходи Т-ва в останньому році принесли 880.91 зол., розходи 887.40 зол. Т-во має зложених в Українбанку в Бучачі 1.427.61 зол. і крім цього дві акції Зем. Банку у Львові. По уділенні абсолюторії вибрано новий Виділ з о. І. Терешкуном як головою. Опісля Збори ухвалили змінений статут Т-ва, який поширює діяльність Т-ва на всі місцеві школи. — На маргінесі Зборів: більш праці і зацікавлення Т-вом Виділу, як і місцевого українського громадянства не завадилоб.

Свято „Просвіти“ в Нагірянці. В четвер, 8. XII. ц. р. відбулися святочні сходини членів читальні „Просвіти“ в Нагірянці. Поодинокі точки наміченої програми випали доволі добре. Мило вражали добре вивчені декламації малих дітей, за що належиться подяка п. М. Кізимович. Життя в читальні починає тепер завдяки праці голови п. Ю. Легкого гарно розвиватися. Доказом цього є цьогорічна збірка дару „Просвіті“, яка дала поверх 45 золотих.

Свято Маркіяна Шашкевича в Переволоці. Заходом виділу чит. „Просвіти“ в Переволоці відбулося там дня 25. XI. ц. р. свято в честь Маркіяна Шашкевича, що випало гарно. Признання належиться всім тим, що підготовили отсе культурне свято. Чистий дохід у квоті 6 зол. вислано на викуп Білої Гори Т-ву ім. М. Шашкевича в Золочеві.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 17. XII. 1932. за масло експортове та десерове пріма 3·00 зол., за літру молока 17—19 сот., літру сметани 0·90 зол., копу 6·80—7·00 лепь зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Неділя, 18. XII. год. 3.30 попол. „Занадто правдиве, щоби було добре“ (Ціни найнижчі. Абон. 3).

Неділя, 18. XII. год. 7.30 веч. Опера.

Понеділок, 19. XII. год. 7.30 веч. „З малої хмари...“ (Абон. 4).

Вівторок, 20. XII. год. 7.30 веч. „З малої хмари...“ (Абон. 4).

Середа, 21. XII. год. 7.30 веч. Опера.

Четвер, 22. XII. год. 7.30 „З малої хмари...“ (Абон. 4).

Пятниця, 23. XII. год. 7.30 веч. „З малої хмари...“ (Абон. 4).

Театр Ріжнородностей.

Неділя, 18. XII. год. 3.30 попол. „Цілунок перед зеркалом“ (Ціни найнижчі. Абонам. 3).

Неділя, 18. XII. год. 7.30 веч. „Насолода чесністю“ (останній раз).

Понеділок, 19. XII. год. 8.15 Рецитаційний вечір.

Вівторок, 20. XII. З причини генер. проби вистави не буде.

Середа, 21. XII. год. 7.30 веч. премієра „Джім і Джіль“ муз. комедія. (Абон. 5).

Четвер, 22. XII. год. 7.30 веч. „Джім і Джіль“. (Абон. 5).

Кіна.

АДРІЯ: „На Сибір“.

АПОЛЬО: „Банда Бубуля“.

АТЛЯНТІК: „Пісня ночі“.

КАСІНО: „Як доля та недоля“ (Льорель і Гарді), Весела парада на весело „Чарлі ратує Европу“.

КОЛЬОСЕЙ: „Франкенштайн“ ревія „Трупа веселого амора“.

КОПЕРНИК: „Під фальшивим прапором“.

МАРУСЕНЬКА: „Під фальшивим прапором“.

МІРАЖ: „Любка в Таїті“ та Льорель і Гарді.

ОАЗА: „Жовта маска“ й ревія.

ПАЛЯС: „100 метрів кохання“.

ПАН: „Гори в полумях“.

ПАСАЖ: „Небезпечний шлях“ (Том Мікс), „На провесні“ Жеромського.

ПРОМІНЬ: „Шукай жінки“ й ревія.

СТИЛЕВЕ: „Великоміські вулиці“ та ревія „Веселий Сверщок“.

УТІХА: „Американські пачкарі“ (Боб Костер), „Пат і Патахон, винахідники пороху“.

ХИМЕРА: „Любко опівночі“ (Дж. Мекдональд).

Закордонне радіо.

Неділя, 18. грудня 1932.

Братислава (278,8) 16.20 Словацька музика, 20.00 „Віната“ оп. Провазніка, **Міляно** (331,4) 16.00 Музика, 20.30 „Карнавал“ оп. Лячетія, **Штрасбурґ** (345,2) 16.00 Концерт, 21.30 „Хорий з уроєння“ ком. Моліера, **Білгород** (430,4) 19.50 Солісти, **Рим** (441,2) 13.00 Музика, 20.45 „Ля Донна Пердута“ оп. Петрія, **Прага** (488,6) 19.00 Слов. пісні, **Відень** (517,2) 11.40 Суч. австр. музика, **Будапешт** (550,5) 17.15 Оп. музика, **Харків** (937,5) 11.00 Звуковики, 15.00, 19.00, 24.00 Концерт, 17.30 Гумор.

Понеділок, 19. грудня 1932.

Братислава (278,8) 15.30 Фортепян, 16.10 Концерт, **Міляно** (331,4) 20.30 Камер. музика, **Штрасбурґ** (345,2) 21.00 „Борис Годунов“ оп. Мусоргського, **Гельсінґфорс** (368,1) 19.35 Концерт, **Букарешт** (394,2) 20.55 Пять пісень, **Білгород** (430,4) 11.30, 15.00 Нар. музика, 16.30 Нар. пісні, **Відень** (517,2) 11.30 Квартет, 17.05, 21.00 Концерт, **Будапешт** (550,5) 17.00 Циг. оркестра, 20.15 Концерт, **Харків** (937,5) 12.15, 15.00, 19.00 Концерт, 16.35 Літ.-муз. авд., 24.00 Оп. музика.

Вівторок, 20. грудня 1932.

Кеніґсберґ (217,1) 19.30 Пісні, **Братислава** (278,8) 15.30 Спів, 17.10 Югосл. форт. музика, **Міляно** (331,4) 20.30 Оперетка, **Гельсінґфорс** (368,1) 17.00 Давні танці, 19.30 Спів, **Рим** (441,2) 13.00 Оркестра, **Прага** (488,6) 20.00 „Корабель-марево“ оп. Ваґнера, **Відень** (517,2) 18.55 „Кармен“ оп. Бізета, **Мінхен** (532,9) 12.00 Концерт, 20.05 „Фра Діяволо“ ком. опера Обера, **Будапешт** (550,5) 12.05 Солісти, 19.30 „Чонгор і Тунде“ оп. Вайнера, „Кавалерія Рустікана“ оп. Маскаnія, **Харків** (937,5) 10.00, 15.00, 16.35, 19.00, 24.00 Концерт, 12.15 Українська музика, 18.15 Авд.

Львівське радіо.

Неділя, 18. грудня 1932.

11.58 Час, 12.10 Метеорольоґ. комунікат, 12.15 Симф. поранок, Сусп. значіння будови малих мешкань, 14.00 Рільн. комунікат, 14.25 Нар. музика, 14.40 Конкурсова балачка (хліборобство), 15.00 Музика, 16.00 Для молоді: „Що чувати в світі?“, „Невидний гість“, 16.25 Радіо-ялинка, 16.35 Грамофон, 17.00 Концерт, Комунікат службовців сільських громад, 18.09 Промова през. ПКО Грудера, 18.10 Легка музика, 18.50 Літер. інтерв'ю, 19.05 Всячина, 19.25 „Вечір у Неаполі“, 20.00 Концерт, Спорт, 22.00 Хто виграв спорт. конкурс? 22.55 Комунікати, 23.00 Танкова музика.

Понеділок, 19. грудня 1932.

11.40 Огляд преси, 11.58 Час, 12.10, 16.16 Ґрамофон, 13.20 Метеорольоґ. комунікат, 15.10 Комунікат Інст. Експорт., 15.15 Господар. комунікат, 15.25 Грамофон, Сільва рерум, 16.00 Листи та програми, 16.25 Лекція фр. мови, 16.40 Держ. виховання, 17.00 Фортепян, 18.00 Легка музика, Біжучі вістки, 19.00 На іншу зорю, оп., 19.15 Всячина, 19.30 На овиді, 19.45 Прес. рад. денник, 20.00 Театр і кріза, 22.10, 23.00 Музика.

Вівторок, 20. грудня 1932.

11.40 Огляд преси, 11.58 Час, 12.10, 16.15 Ґрамофон, 13.20 Метеорольоґ. комунікат, 15.10 Комунікат Експорт. Інст., 15.15 Господар. комунікат, 15.30 Комунікат держ. уряду фіз. виховання, 15.35 Грамофон, Сільва рерум, 16.00 Авд. блакитних, 16.25 „Перший рік навчання колись і тепер“ (для учителів), 16.40 „Знад св. ріки“, 17.00 Симф. концерт, 18.00 Легка музика, 19.00 Техн. скринька, 19.15 Всячина, 19.30 „Кохання поета“ (Шуман і Гайне), 19.45 Прес. рад. денник, 20.00, 21.00 Концерт, 20.50 Прес. рад. денник, Спорт, 21.40 Арії та пісні, Бандровська-Турська, 22.15 „Прощення“, 22.30 Комп. концерт Мацеєвського, 23.00 Танк. музика.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.